

EN XICU-PERE PARA-ES-SAC

Miquel Pons Portella
IES Josep Miquel Guàrdia, Alaior
1r Premi Francesc de Borja Moll de Contes i Rondalles, any 2004
Modalitat de secundària

Heus aquí sa història d'en Xicu-Pere Para-es-Sac, una història que va passar fa molts i molts anys; tants anys, que no crec que avui ningú se'n recordi.

En Xicu-Pere era s'home estrambòtic des seu poble, Santa Ponça de s'Abeurador, alt com un campanar, gras com una vaca i fort com un pi. Era lleig a més no poder, i tothom pensava que li faltava alguna cosa. Tenia una veu aguda i cridanera, i solia dir as al·lots, que durant ses seves llargues estones lliures el molestaven: "Quan vos aplegui vos fotrè dins es sac i d'una coça vos enviaré dalt el Toro!" I es al·lots reien i cridaven com gallinots.

Açò que a en Xicu-Pere li diguessin Xicu-Pere Para-es-Sac era pes seu ofici, cosidor de sacs. Sempre te'l trobaves assegut a sa banqueta, en es cap de cantó de ca seva, cosint es sacs que li duien des llocs perquè en cosís es forats. Sempre prenent sa fresca, assegut allà, fes fred o calor, vent o pedregada, ell no es movia d'allà.

Sa seva fama de *tontet* també li venia, a part de per com era de lleig, per sa seva rara veu, per ses bajanades que amollava cada dos per tres. A ses joves polides que li agradaven els deia: "Veniu aquí, que jugarem en es joc des nyugui-nyogui!" I elles fugien espantades per ses indiscrecions que els amollava. A vegades, en lloc de dir "bon dia" o "hola" quan qualcú el saludava, li deia: "A la punyeta!" o "Venga, vés que no te vull veure!" Semblava, exactament, que en Xicu-Pere vivia en un altre món, diferent as de sa resta des mortals.

A en Xicu no se li coneixia família enlloc del món. Qui devia voler engendrar algú tan lleig? –es demanava molta gent.

Era sa riota de tot es poble, però ell no els feia cap cas, sempre estava concentrat, cosint es seus sacs perquè el que hi hagués a dins no sortís pes forats. I a sa poca gent que li donava qui va no els feia cap cas, o fins i tot els amollava qualche bajanada sense cap mena de sentit. Per açò el tenien marginat, com si no fos de Santa Ponça de s'Abeurador, es seu poble.

A Santa Ponça, o s'Abeurador senzillament, tenien un gran problema que se'ls presentava cada any es dia de Sant Ponç. Cada any, quan arribava es jorn de Sant Ponç, venia, de qualche lloc llunyà, un home petit i prim, tot as contrari que en Xicu-Pere, que tenia en es front i en es clatell set banyes, llargues, primes i esmolades, que feien mal a qualsevol. Aquest home, se'l coneixia pertot amb es nom de s'Home de ses Set Banyes.

Ell venia xerrant alguna llengua estranya, que mai ningú, ni es senyor rector, ni es notari, ni es mateix senyor batle, no havien pogut entendre. Però s'ha de dir que en Xicu-Pere sempre deia que l'entenia, s'Home de ses Set Banyes, i que sabia què volia. Però ningú no volia que li ho donés perquè era un *tontet*. A tothom li semblava que demanava alguna cosa, però ningú no sabia què demanava, a part d'en Xicu-Pere, i per tant no sabien què donar-li. I quan s'Home de ses Set Banyes veia que no li donaven allò que ell volia, s'enfadava moltíssim i començava a cridar, agafava qualque home jove i fort, o qualque dona garrida i, quasi sense tocar-los, els feia qualque cosa que els impedia tenir fills en sa vida.

Quan aquell any es va començar a atracar es dia de Sant Ponç, tots es de Santa Ponça de s'Abeurador van començar a tremolar només pensant quan arribaria aquell home, s'Home de ses Set Banyes, i a qui deixaria sense descendència.

En Xicu-Pere, al contrari de tothom, restava impassible i tranquil, cosint sacs com sempre. A ell li era igual què fes o no fes s'Home de ses Set Banyes.

Dies després va arribar es dia de Sant Ponç i tothom va començar a tremolar. Ningú no sabia a quina hora arribaria; alguns anys arribava quan just sortia es sol, altres ja era negra nit i, a vegades, venia quan tothom estava dinant i feia sortir tothom en es carrer.

Aquell any, just quan es sol estava sortint de darrere ses muntanyes, ell va arribar. Petit, prim i banyut, com sempre. Tothom anava darrere ell, sense gosar dir-li res. Caminava a poc a poc, com si dugués alguna cosa molt pesada que li impedís caminar bé.

–Fragetunus julupotus manuques gegegegrelicoco?

Tothom estava callat. En Xicu-Pere s'havia aixecat i també feia rotllana al voltant de s'home.

–Fragetunus julupotus manuques gegegegrelicoco?

Ningú no va entendre el que s'Home de ses Set Banyes havia dit. A ses cares de tothom va aparèixer un signe de terror.

–Que hi ha qualcú que ho entengui, açò? –va dir es senyor batle, tot alterat.

–Jo sí –va dir en Xicu-Pere.

–Què dius, imbècil? Ets ben boig! –van dir un parell.

Sa cara des batle es terroritzava per moments.

–Deixau-lo! Dóna-li el que demana, Xicu!

En Xicu-Pere va agafar un sac des seu munt i se'n va anar corrents. Poc després tornava amb es sac ple i li va donar es sac a s'Home de ses Set Banyes. S'home es va mirar què hi havia a dins.

–Bemuptus tuu?

–Xicu-Pere Para-es-Sac –va respondre en Xicu.

S’home es va carregar es sac i se’n va anar.

–Què li has donat, Xicu-Pere? –van demanar tots.

–Jo donar-li cosa que volia.

–I què volia?

–Merda per a s’hortet.

I des d’aquell dia, a en Xicu-Pere Para-es-Sac el va començar a estimar tothom, perquè havia donat el que volia a s’Home de ses Set Banyes i mai ningú més no va quedar sense descendència gràcies a en Xicu-Pere Para-es-Sac.